

Og nu, da han endelig vidste hende borte, følte han sig grebet af en Tomhedsfornemmelse, fyldtes han af en Forladthedsfølelse, som han slet ikke kunde forklare sig.

Han blev siddende i samme Stilling; med Ansigtet i sine Hænder, mens Skumringen blev tættere og tættere omkring ham. Og saa betaget var han af sig selv og af sit Hjertes dumpe, urolige Slag, at han slet ikke hørte det, da Døren ude fra Gangen blev aabnet og Hansine kom ind.

„Siddet du dér,“ sagde hun efter et Øjeblik at have staaet ubevægelig og betragtet hans sammenbøjede Skikkelse.

Han fór sammen og var lige ved at udstøde et Raab af Forfærdelse.

„Hvad er det? . . . Er det dig?“

Hun stod lidt uden at svare.

„Søren fortalte, at du var kommen hjem,“ sagde hun derpaa. „Vi har søgt efter dig alle Vegne Hvorfor kommer du ikke ind til Nadvergrøden?“

Emanuel's Øjne søgte at gennemtrænge Stuens Mørke for at komme til at skælne hendes Træk. Han havde for første Gang hørt hendes ellers saa faste Stemme svigte hende et Øjeblik.